

Deixar l'esplai no és fàcil en cap sentit. Desvincular-se d'alguna cosa a què has dedicat tant temps, on has generat tants vincles i has viscut tantes coses és un procés complex. Però, com diu Ginestà, "si estimar-te va ser preciós, també ho hauria de ser deixar-se anar de la mà".

Una de les màgies de l'esplai és que des del moment que esdevenim monis sabem que s'acabarà. Segurament per això vetllem per viure-ho tan intensament, i de fet, probablement és un dels ingredients per considerar-la una etapa vital tan important.

Sempre podrem seguir la vinculació d'altres maneres: cops de mà puntuals, aparicions estel·lars com a intenció, jornades d'exmonis i un llarguíssim etcètera. Fins i tot, qui sap, formar-ne part com a família algun dia i tancar el cercle...

Fer un pas al costat del dia a dia de l'esplai, per molt que costi, és un acte sa encara que a vegades sigui prematur.

També hem de saber acompanyar-nos de la mateixa manera que acompanyem els infants. Sabem que els jocs s'han d'acabar poc després del seu pic, així se'n guarda un bon record. En cas de cronificar-ho, porta a un pitjor record per haver-nos cremat massa o qualsevol altra història. Quan diem que som referents és perquè sabem aplicar-nos tot allò en què eduquem, no?

Marxar no deixa de ser un procés de dol, amb les fases corresponents: al principi no ho voldrem deixar. Llavors, ens farà ràbia veure com ho fan, ja que abans tot era millor... Intentarem buscar noves maneres de vincular-nos per continuar dient la nostra i ajudant com puguem. Ens sabrà greu, però veurem que és la decisió correcta. Al final, somriurem d'orella a orella cada cop que recordem tots aquells moments viscuts i cada cop que la vida ens porti a aplicar un aprenentatge de l'esplai i algú ens pregunti "com és que saps fer això?". L'orgull no t'hi cabrà al pit.

No és un pas senzill, però hem preparat uns recursos que creiem que poden ser útils per poder evitar que aquest procés sigui traumàtic i perquè sigui el comiat merescut.

